

Lieve, beste kinderen,

Toen ik op de lagere school zat en net zo oud was als jullie, toen werd er op sommige scholen nog gerookt op school. Op het schoolplein werd er gerookt, tijdens de ouderavonden werd er gerookt, maar ook in de klas werd er gerookt.

De juffen rookten sigaretten over hun beide longen en de meesters rookten sigaretten, pijp en dikke sigaren. De meesters rookten het meest.

Al die rook in de klaslokalen was natuurlijk erg vies en ongezond. Dat kon je ook heel goed horen aan hun gepiep en gerochel. Maar het was ook vies en ongezond. Ik zat niet op zo'n school. Gelukkig niet!

Misschien wel om die reden rook ik niet en heb ik nooit gerookt (gelukkig wordt het steeds normaler om niet te roken). Toch vind ik niet dat de overheid het moet verbieden. Ik vind dat de mensen zelf mogen bepalen of ze wel of niet roken. Alleen mogen anderen er geen last van hebben.

Je mag het wel ontmoedigen. Je mag wel tegen je vader en je moeder en je burens zeggen: Pap, mam, buurvrouw, ik vind het niet fijn dat jullie roken. Als ze nog roken, hoop ik zelfs dat jullie dat vaak en luid tegen ze zeggen.

Dat werkt echt. Steeds meer mensen stoppen met roken, omdat ze van kinderen te horen krijgen hoe ongezond dat is. Met jullie 'predicaat' zeggen jullie dat ook.

Daarmee zeggen jullie tegen iedereen die het eigenlijk niet wil horen: Dames en heren, stoppen. En als u dan toch wilt roken, doe het niet hier, en zeker niet als ik er bij ben.

Dat vind ik een goede actie van jullie en van jullie school. Ik hoop dat veel scholen jullie voorbeeld gaan volgen. Daarom ben ik vandaag naar Putten gekomen. Om jullie te zeggen hoe goed ik jullie actie vind. Natuurlijk hoop ik ook dat jullie nooit, nooit, nooit gaan roken.

Wie van jullie heeft er wel eens gerookt? Eerlijk zeggen. Nooit meer doen. Beloven jullie dat? Goed zo.

Dan ga ik nu een predicaat onthullen. Want daarom ben ik ook hier.